

*Til kapitel 4**Lægemidler til dyr**Til § 12*

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 7 a, stk. 1-3, og § 7 b i lov om dyrlægegerning m.v., om diagnoser samt ordinerer eller udlevering af lægemidler til dyr.

Af stk. 1 fremgår, at dyrlæger kun må udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler, hvis dyrlægen selv har stillet diagnosen. Det specificeres i stk. 1, nr. 1-3, at dyrlægens diagnose enten kan basere sig på en af dyrlægen foretaget undersøgelse af det eller de syge dyr, eller på en laboratoriediagnose fra et statsligt eller godkendt laboratorium, eller på en gennemgang af sygdomssymptomerne og -forløbet med den ansvarlige for dyrene. I mange tilfælde vil der være tale om en kombination af de 3 kriterier, men mindst 1 af disse skal ifølge lovforslaget ligge til grund for enhver diagnose.

Stk. 1 skal ses i sammenhæng med stk. 2, hvoraf fremgår, at en dyrlæge, der stiller en diagnose enten på grundlag af laboratorieundersøgelse af indsendt materiale eller på grundlag af en gennemgang af symptomerne med den ansvarlige for dyrene, kun må gøre dette, hvis den pågældende har et sådant kendskab til dyreholdets helbredstilstand og den ansvarlige for dyrene, at det er fagligt forsvarligt at stille diagnosen.

Bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2 skal ses på baggrund af, at en forsvarlig lægemiddelordination hviler på den ordinerende dyrlæges kendskab til dyreholdet og til sygdommens udbredelse i dyreholdet, og at en laboratorieundersøgelse af materiale fra det eller de syge dyr er et supplement til dyrlægens kliniske undersøgelse, men ikke bør være det eneste grundlag for lægemiddelordinationen, idet et laboratoriums mulighed for at stille den rigtige diagnose er afhængig af det materiale, der er udtaget og indsendt til undersøgelse. Dyrlægens besøg vil ofte være nødvendigt for vurderingen af sygdommens udbredelse i dyreholdet og dermed for vurderingen af det kvantitative behov for medicinbehandling. Bestemmelsen sigter således på, at udlevering og ordination af receptpligtige lægemidler som hovedregel skal ske på baggrund en diagnose, som er stillet af den ordinerende dyrlæge ved en faglig forsvarlig klinisk undersøgelse af det eller de syge dyr, og at en undtagelse herfra forudsætter, at dyrlægen har et nøje kendskab til dyreholdet og den ansvarlige for dyrene.

Stk. 3 giver ministeren hjemmel til at fastsætte regler om anvendelse af lægemidler til forebyggende be-

handling. Bestemmelsen giver mulighed for administrativt at fastsætte regler om, hvornår behandling kan tillades uden, at der forud er stillet en diagnose. Bestemmelsen tager bl.a. sigte på vaccination og serumbehandlinger, der er forebyggende behandlinger, hvor der ikke nødvendigvis forud for behandlingen er konstateret sygdom. Med hensyn til drægtighedsforebyggende midler har bestemmelsen givet mulighed for, at disse kan anvendes, udleveres eller ordineres til hunde og katte uden, at der er konstateret sygdom. Der kan tillige være tale om helt særlige tilfælde - f.eks. behandling af hopper før foling, - hvor anvendelse, ordinerer eller udlevering af antiparasitære midler kan finde sted uden, at behovet for en parasitbehandling er konstateret, hvis dyrlægens faglige indsigt i parasitens livscyklus og samspil med værtsdyret begrunder en behandling, før parasitbelastning er konstateret.

Bestemmelsen er udformet som en rammebestemmelse, for at reguleringen kan blive ajourført i takt med den veterinærfaglige viden på området, og således at den løbende opdatering af de lægemidler, som dyrlæger må anvende forebyggende, kan finde sted administrativt. Praksis vil være restriktiv, og opdatering vil ske efter en nøje vurdering af de fødevarerikkerhedsmæssige aspekter i hvert enkelt tilfælde.

Bestemmelsen i stk. 4 giver ministeren adgang til at fastsætte regler om anvendelse af visse lægemidler og andre biologisk aktive stoffer til husdyr. Reglerne kan indeholde en begrænsning i anvendelsen, ligesom der kan fastsættes et forbud mod anvendelsen.

Bestemmelsen indebærer, at anvendelsen af lægemidler eller andre biologiske stoffer, der kan virke helbredende på dyr, kan begrænses eller helt forbydes. Dette kan f.eks. være nødvendigt i tilfælde, hvor der kan være en fødevarerikkerhedsmæssig risiko ved at indtage kød, mælk eller andre produkter af dyr, der er behandlet med et givent lægemiddel eller aktivt stof, eller hvor behandlingen af dyr kan resultere i en uønsket udskillelse af stoffer, der kan udgøre en miljømæssig belastning.

Til § 13

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 7 a, stk. 4, i lov om dyrlægegerning m.v., og omhandler dyrlægens udlevering og ordinerer af receptpligtige lægemidler til besætningsejerens efterbehandling af voksent kvæg.

Selvom det i henhold til lovforslagets § 12, stk. 1, generelt er tilladt at udlevere og ordinere receptpligtige lægemidler, hvis de i § 12, stk. 1 nævnte betingelser er opfyldt, fremgår det af stk. 1 i nærværende be-